

Paa Vejen mødte hun Enslev. Han stod paa Veranda-trappen og saae saa bøs ud, at hun helst havde undgaaet ham, saa gode Venner de ellers var. Men da han opdagede hende, lyste det lidt op i hans Ansigt. Han løftede de mørke Buskebryn og strakte Haanden frem.

„Du altid flygtende Diana! ... Dig har jeg næsten ikke set. Vil du sørge for, at du faar Plads ved Siden af mig ved Frokostbordet! Saa skal du skrifte for mig.“

„Jeg faar vist ikke Lov til at nyde saa stor en Ære.“

„Det er en Ordre — forstaar du! Jeg vil høre, hvad for Skarnsstreger du har begaaet siden sidst. — Hvor er din Mor?“

„Hun sidder derhenne.“

„Godt! Paa Gensyn altsaa!“

Han kom med lidt Besvær ned ad Trappen. Jytte vovede ikke at tilbyde sin Hjælp. Intet opirrede den gamle Mand mere, end at Folk lod sig mærke med, at de tænkte paa hans Alder eller hans svage Fod.

„Naa, der sidder Fru Justitia og strikker! Det er en Beskæftigelse, jeg tidt har misundt Kvinderne. Jeg kendte engang en gammel Dame, som paastod, at der ikke var den Lyksalighedsfølelse, man ikke kunde strikke sig til. Strikkestrømpen var hendes Universalmiddel. Den tyede hun til under alle Sorger og Bekymringer ligesom andre til Andagtsbøger eller beroligende Pulvere. Kan De ikke lære mig Kunsten?“

„Jeg troede, at Deres Gaard, Deres Have, Deres Høns og Ænder kunde gøre samme Nytte? Da jeg sidst talte med Dem, fortalte De mig, at De nu helt og holdent